Lietas arhīva Nr. C-5599-22/42
ECLI:LV:RPT:2022:1014.C30765121.4.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā
Rīgā, 2022. gada 14. oktobrī

Rīgas pilsētas tiesa
tiesnese Baiba Ozoliņa
ar tiesas sēdes sekretāri Ditu Kažoku
piedaloties prasītāja /pers. A/ pilnvarotajai pārstāvei zvērinātai advokātei Ingmarai Bergmanei,
atbildētāju /pers. B/ un /pers. C/ pilnvarotajam pārstāvim /pers. D/
atklātā tiesas sēdē izskatīja civillietu /pers. A/ prasībā pret /pers. C/ un /pers. B/ par zaudējumu piedziņu.

Aprakstošā daļa

[1] 2022. gada 17. novembrī prasītājs cēlis prasību pret atbildētājiem /pers. C/ un /pers. B/ par zaudējumu piedziņu, kurā, pamatojoties uz Latvijas Republikas Satversmes 92. pantu, Civillikuma 1., 841., 1635., 1675., 1770., 1759., 1765., 1770., 1771., 1772., 1773., 1774., 75., 1776., 1779. un 1786. pantu, kā arī atsaucoties uz Augstākās tiesas Senāta 2020. gada 16. janvāra sprieduma lietā Nr. SKC-36/2020 10. punktu, Augstākās tiesas 2020. gada 15. maija lēmuma lietā Nr. SKC-591/2020 6. punktu, 2020. gada 15. septembra lēmuma lietā Nr. SKC-847/2020 7. un 9. punktu, 2021. gada 19. februāra lēmuma lietā Nr. SKC-213/2021 6. punktu, 2021. gada 17. augusta lēmumu lietā Nr. SKC-804/2021, 2018. gada 26. aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-36/2018 7. punktu, 2019. gada 17. jūnija sprieduma lietā Nr. SKC-142/2019 7.1. punktu, 2018. gada 6. decembra sprieduma lietā Nr. SKC-292/2018 (C15233015) 7.1. punktu, 2020. gada 4. novembra sprieduma lietā Nr. SKC-974/2020 (C12193319) 8.2. punktu, 2021. gada 12. oktobra spriedumu lietā Nr. SKC-191/2021, 2011. gada 14. decembra sprieduma lietā Nr. SKC-491 9.1. punktu, 2012. gada 25. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-223, 2011. gada 25. maija spriedumu lietā Nr. SKC-201/2011, 2015. gada 23. marta sprieduma lietā Nr. SKC-20 9. punktu, 2008. gada 29. oktobra sprieduma lietā Nr. SKC-332 5. punktu, 2010. gada 21. aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-117 8. punktu, 2020. gada 4. novembra spriedumu lietā Nr. SKC-974/2020, Satversmes tiesas 2012. gada 1. novembra sprieduma lietā Nr. 2012-06-01 secinājumu daļas 9. punktu, 2015. gada 29. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2014-31-01 9. un 17.2. punktu, 2003. gada 27. jūnija sprieduma lietā Nr. 2003-04-01 2.2. punktu, 2014. gada 7. februāra sprieduma lietā Nr. 2013-04-01 19.1. punktu, Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2012. gada 3. aprīļa sprieduma lietā "Kotov v. Russia" 109. punktu, 2013. gada 29. janvāra sprieduma lietā "Zolotas v. Greece (No.2)" 39. punktu, lūgts piedzīt solidāri no atbildētājiem prasītāja labā zaudējumus 3931,30 EUR; piedzīt no solidāri no atbildētājiem prasītāja labā tiesāšanās izdevumus: valsts nodevu 391,89 EUR, ar lietas vešanu saistītos izdevumus advokāta palīdzības apmaksai 800 EUR apmērā, kā arī papildus izdevumus advokāta palīdzības apmaksai, saskaņā ar apmaksātajiem rēķiniem un/vai arī neapmaksātajiem advokāta rēķiniem, kuru apmaksas termiņš noteikts pēc tiesas sprieduma spēkā stāšanās; noteikt tiesības prasītājam saņemt likumiskos 6 % gadā no nesamaksātās parāda summas līdz tiesas sprieduma pilnīgai izpildei; noteikt atbildētājiem termiņu spieduma labprātīgai izpildei 10 dienas, maksājumu veicot uz prasītāja norēķinu kontu Nr. /Numurs/.

Prasība pamatota ar šādiem argumentiem.

[1.1] 2016. gada 18. oktobrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā tika ierosināta civillieta /pers. F/ prasība pret /pers. A/ par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas izdošanu naudā.

Ar Vidzemes rajona tiesas 2018. gada 14. jūnija lēmumu prasītājs /pers. F/ aizstāts ar tā tiesību pārņēmējiem (mantiniekiem) /pers. B/ un /pers. C/, jo /pers. F/ 2017. gada 4. novembrī miris.

Ar Vidzemes rajona tiesas 2020. gada 19. novembra spriedumu prasība apmierināta daļēji. Savukārt ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu /pers. B/ un /pers. C/ prasība noraidīta, kā arī no /pers. B/ un /Pers.C/ /Pers.A/ labā, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 33. panta otro daļu, 41. panta pirmo daļu, 44. panta pirmās daļas 1. punkta "a" apakšpunktu un trešo daļu, piedzīti tiesāšanās izdevumi 1842,32 EUR, tai skaitā ar lietas vešanu saistītie izdevumi (izdevumi advokāta palīdzības samaksai) 1467,30 EUR.

Par Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu /pers. B/ un /pers. C/ iesnieguši kasācijas sūdzību un ar Latvijas Republikas Senāta rīcības sēdes 2021. gada 27. jūlijā lēmumu atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību.

[1.2] Tiesvedība pret prasītāju ilga gandrīz piecus gadus, viņš bija spiests vērsties pie zvērināta advokāta juridiskās palīdzības saņemšanai, kā rezultātā, atbildētāju prasība tika noraidīta kā nepamatota, jo Vidzemes apgabaltiesa, izskatot lietu pēc būtības, konstatēja faktu, ka atbildētāji cēluši prasību pret viņu kā personu, pret kuru viņiem jau sākotnēji nebija prasījumu tiesību. Uz minēto apstākli prasītājs vairākkārt norādīja atbildētājiem tiesas procesa laikā, bet viņi bija izvēlējušies turpināt tiesāties.

Minētie apstākļi norāda uz atbildētāju apzinātu prettiesisko rīcību (darbību) un apzinātu ļaunprātību, kuras rezultātā prasītājam ir radušies zaudējumi, jo prasītājs bija spiests aizstāvēt savas tiesības un likumīgās intereses tiesvedībās, izmantojot zvērināta advokāta pakalpojumus.

Turklāt, ja prasītāji būtu palikuši pie sākotnējā prasības summas apmērā 15 625 EUR, nevis divas reizes samazinot prasības summu uz 13 917,48 EUR un noslēgumā uz 4891 EUR, tad prasītājs būtu saņēmis gandrīz pilnībā savu ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzinājumu.

[1.3] Lietā ir iegūti pierādījumi tam, ka /pers. F/ un viņa tiesību pārņēmēji, turpinot tiesvedību par neatraidāmo mantinieku neatņemamās daļas izdošanu naudā, savas tiesības izmantojuši pretēji Civillikuma 1. pantā nostiprinātajam labas ticības principam, jo prasības celšanai nebija ne likumisks (Civillikuma 1922. pants), ne līgumisks pamats.

[1.4] Prasītājs uzskata, ka ar šādu rīcību atbildētāji ir nodarījuši viņam zaudējumus 3931,30 EUR, kas ir pierādīts ar spēkā stājušos Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu un Latvijas Republikas Senāta rīcības sēdes 2021. gada 27. jūlijā lēmumu, kā arī ar minētajiem nolēmumiem ir pierādīts prasītājam nodarīto zaudējumu apmērs atbildētāju apzināti prettiesiskās rīcības dēļ.

[2] 2021. gada 23. decembrī tiesā saņemts atbildētāju paskaidrojums, ka prasību neatzīst un uzskata par nepamatotu, šādu apsvērumu dēļ.

Prasītāja prasījumam nav tiesiska pamata, jo likumdevējs skaidri un nepārprotami ar likumu ir noteicis maksimālo ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņas apmēru (sk. *Civilprocesa likuma 44. panta pirmo daļu*).

Tādējādi Vidzemes apgabaltiesa 2021. gada 19. aprīļa spriedumā jau ir izvērtējusi ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu no atbildētājiem

prasītāja labā.

Turklāt prasītājs Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu netika pārsūdzējis, tādējādi apliecinot savu piekrišanu spriedumā norādītajam.

[3] Tiesas sēdē prasītāja pilnvarotā pārstāve prasību uzturēja uz prasības pieteikumā norādītajiem apstākļiem un pamata, lūdza to apmierināt. Prasītāja tiesības saņemt no atbildētājiem ar lietas vešanu saistītos izdevumus 3931,30 EUR izriet arī no Augstākās tiesas Senāta 2016. gada 16. oktobra lēmuma lietā Nr. SKC-2390. Civillietas izskatīšanas gaitā likuši argumentus tam, kāpēc no atbildētājiem bija jāpiedzen visu ar lietas vešanu saistīto izdevumu summu, bet tiesa tos noraidīja un nolēma piedzīt tikai 1467,30 EUR, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta "a" apakšpunktu. Lūdza piedzīt no atbildētājiem prasītāja labā papildus prasības ar lietas vešanu saistītos izdevumus 1750 EUR, kas papildus radušies šajā civillietā, bet kuri vēl nav apmaksāti.

Atbildētāju pilnvarotais pārstāvis prasību neatzina, lūdza to noraidīt uz paskaidrojumos norādītajiem apstākļiem un pamata, papildus paskaidrojot, ka jautājums par ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu jau tika izlemts Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumā.

Motīvu daļa

[4] Tiesa, noklausījusies pušu pilnvaroto pārstāvju paskaidrojumus, iepazinusies ar prasības pieteikumu, pārbaudījusi un izvērtējusi lietas materiālos esošos rakstveida pierādījumus, uzskata, ka prasība nav pamatota un ir noraidāma, pamatojoties uz šādiem argumentiem.

[4.1] Lietas izskatīšanā noskaidrots, ka 2016. gada 18. oktobrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā tika ierosināta civillieta Nr. C29627516 /pers. F/ prasība pret /pers. A/ par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas izdošanu naudā.

Ar Vidzemes rajona tiesas 2018. gada 14. jūnija lēmumu prasītājs /pers. F/ aizstāts ar tā tiesību pārņēmējiem (mantiniekiem) – laulāto /pers. B/ un dēlu /pers. C/, jo /pers. F/ /datums/miris.

Ar Vidzemes rajona tiesas 2020. gada 19. novembra spriedumu prasība tika apmierināta daļēji.

Nepiekrītot spriedumam, prasītājs to ir pārsūdzējis, un ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu /pers. B/ un /pers. C/ prasība noraidīta, kā arī no atbildētājiem prasītāja labā, pamatojoties uz Civilprocesa likuma 33. panta otro daļu, 41. panta pirmo daļu, 44. panta pirmās daļas 1. punkta "a" apakšpunktu un trešo daļu, piedzīti tiesāšanās izdevumi 1842,32 EUR, tai skaitā ar lietas vešanu saistītie izdevumi (izdevumi advokāta palīdzības samaksai) 1467,30 EUR.

Savukārt par Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu atbildētāji iesnieguši kasācijas sūdzību. Ar Latvijas Republikas Senāta rīcības sēdes 2021. gada 27. jūlija lēmumu, kas stājies spēkā 2021. gada 27. jūlijā, atteikts ierosināt kasācijas tiesvedību, jo pārsūdzētais spriedums atbilst Augstākās tiesas judikatūrai.

Tāpat tiesa konstatē, ka lietā nepastāv strīds, ka prasītājam civillietas Nr. C29627516 iztiesāšanas gaitā ir radušies ar lietas vešanu saistītie izdevumi par advokāta sniegto juridisko palīdzību 5398,46 EUR, no kuriem ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu no atbildētājiem prasītāja labā piedzīti 1467,30 EUR. Tātad ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlikusī daļa, kas netika piedzīta ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu, ir 3931,30 EUR.

Pušu starpā pastāv strīds par to, vai ar lietas vešanu saistītie izdevumi 3931,30 EUR ir uzskatāmi par zaudējumiem, kuri radušies atbildētāju prettiesiskās rīcībās dēļ, tiesājoties ar prasītāju civillietas Nr. C29627516 ietvaros, un kurus atbildētājiem ir jāatlīdzina prasītājam.

[4.2] Civillikuma 1770. pants nosaka, ka ar zaudējumu jāsaprot katrs mantiski novērtējams pametums. Minētās tiesību normas izpratnē ar jēdzienu „zaudējums" saprot jebkādu mantas samazinājumu, zudumu vai bojājumu, kā arī citas mantiski novērtējamas tiesību aizskāruma sekas.

Saskaņā ar Civillikuma 1775. pantu, katrs zaudējums, kas nav nejaušs, ir jāatlīdzina.

Atbilstoši Civillikuma 1779. pantu katram ir pienākums atlīdzināt zaudējumus, ko viņš ar savu darbību vai bezdarbību nodarījis.

Mūsdienu tiesību teorijā atzīts, ka zaudējumu atlīdzības pienākums iestājas tad, kad vienlaicīgi pastāv šādi priekšnoteikumi jeb atlīdzības pamati: 1) tiesību aizskārēja neattaisnojama darbība, kas attiecīgos gadījumos ietver arī novērtējumu no vainojamības viedokļa; 2) zaudējumu esamība; 3) cēloniskais sakars starp zaudējumiem un neatļauto darbību (*K. Torgāns. saistību tiesības I daļa. Rīga, 2006, lpp.209.*).

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 1. pantu katrai fiziskajai un juridiskajai personai (turpmāk — persona) ir tiesības uz savu aizskarto vai apstrīdēto civilo tiesību vai ar likumu aizsargāto interešu aizsardzību tiesā. Personai, kas griezusies tiesā, ir tiesības uz tās lietas izskatīšanu tiesā likumā noteiktajā procesuālajā kārtībā.

Atbilstoši judikatūrā un tiesību doktrīnā izteiktajām atziņām Civillikuma 1. pants nav piemērojams kā tiesību avots, bet gan tikai un vienīgi kā pozitīvo tiesību iztulkošanas norma, kas tiesību piemērotājam uzliek pienākumu izdarīt katrā atsevišķajā gadījumā iesaistīto interešu izvērtējumu un sakarā ar to noteikt subjektīvo tiesību saturu un robežas, ko ir pārkāpis tiesību subjekts. Civillikuma 1. panta piemērošana nozīmē tiesas izdarītu juridisku slēdzienu, ka zināmu subjektīvu tiesību robežās [..]. (sk. *Krons M., Civillikuma pirmais pants. Tieslietu Ministrijas Vēstnesis. Tieslietu ministrijas izdevums. Rīga: A. Gulbja grāmatu izdevniecība, 1937, Nr. 2, 300. lpp; Senāta 2020. gada 16. decembra sprieduma lietā Nr. SKC-231/2020 (ECLI:LV:AT:2020:1216.C30501917.11.S) 6.1. punktu*).

Kā izriet no lietas materiāliem un Tiesu informācijas sistēmā pieejamiem datiem, 2016. gada 11. oktobrī Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesā /pers. F/, cēlis prasību pret /pers. A/ par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas izdošanu naudā. Tiesvedības laikā, 2017. gada 4. novembrī, /pers. F/ miris.

Pēc /Pers.F/ nāves, viņa mantinieki un tiesību pārņēmēji – atbildētāji, nolēmuši turpināt uzsākto tiesvedību pret prasītāju par neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas izdošanu naudā. Iztiesāšanas gaitā neatraidāmā mantinieka neatņemamās daļas apmēru prasītāji vairākas reizes samazinājuši. Ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu, kas stājies likumīgā spēkā 2021. gada 27. jūlijā, atbildētāju prasība noraidīta.

Civilprocesuālās tiesvedības būtība izpaužas galvenokārt tādējādi, ka tiesa, ievērojot pušu sacīkstes principu, izšķir pušu savstarpējos strīdus par aizskartām tiesībām un ar likumu aizsargātām interesēm. Katrai pusei jāpierāda savu prasījumu, pretprasījumu vai iebildumu pamatotība, tādēļ neviena tiesas procesā iesaistītā puse nevar pilnībā paļauties uz to, ka tiesas nolēmums būs tai labvēlīgs.

Tiesa atzīst, neskatoties uz to, ka atbildētāju prasība ar Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu tika noraidīta, minētais absolūti nenozīmē, ka atbildētāju rīcība – tiesāšanās pret prasītāju, ir uzskatama par prettiesisku, negodprātīgu vai ļaunprātīgu, jo atbildētājiem bija tiesības to darīt, ja viņi uzskatījuši, ka viņu tiesības vai ar likumu aizsargātas intereses ir aizskartas.

Līdz ar to par nepamatotu atzīstams prasītāja norādītais, ka atbildētāji rīkojušies apzināti prettiesiski un ļaunprātīgi, jo zināja, ka viņu prasība tiks noraidīta, tomēr turpināja tiesvedības procesu. Minētais prasītāja viedoklis ir subjektīvs viedoklis, jo tiesa izvērtē prasības pamatotību likumā noteiktajā kārtībā un attiecīgi pieņem nolēmumu, kas var būt gan pozitīvs priekš prasītāja, vai negatīvs.

Līdz ar to tiesa atzīst, ka atbildētāju rīcībā nav saskatāma neattaisnojama darbība, kuras rezultātā prasītājam būtu nodarīti zaudējumi.

[4.4] Civilprocesa likuma 44. panta trešajā daļā noteikts, ja prasība noraidīta, ar lietas vešanu saistītos izdevumus piespriež no prasītāja par labu atbildētājam.

Savukārt Civilprocesa likuma 44. panta pirmā daļa paredz apmēru, kādā ar lietas vešanu saistīties izdevumi ir atlīdzināmi, un šis apmērs nav pārsniedzams.

Tādējādi attiecībā uz atlīdzināmajiem izdevumiem, kas radušies, samaksājot par advokāta palīdzību, ir paredzēts izņēmums no principa, ka ar lietas vešanu saistītie izdevumi atlīdzināmi Civilprocesa likuma 44. pantā noteiktajā kārtībā, proti, minētā norma paredz apmēru, kādā izdevumi atlīdzināmi, un šis apmērs nav pārsniedzams.

Ar lietas vešanu saistīto izdevumu apmērs, kurš pusei rodas sakarā ar advokāta palīdzību, nav prognozējams. Tas ir atkarīgs no klienta un zvērināta advokāta vienošanās. Šā iemesla dēļ faktiskās izmaksas par saņemto advokāta palīdzību var būt lielākas par prasījuma summu.

Atbilstoši judikatūrā paustajai atziņai Civilprocesa likuma 44. pants ir procesuālo tiesību norma. Ar lietas vešanu saistīto izdevumu atlīdzība piesakāma konkrētās lietas ietvaros, nevis jaunā tiesvedības procesā, prasību pamatojot ar materiālo tiesību normām (*sk. Augstākās tiesas 2000. gada 11. oktobra spriedumu lietā Nr. SKC-466, 2009. gada 21. janvāra spriedumu lietā Nr. SKC-6 un 2011. gada 6. aprīļa sprieduma lietā Nr. SKC-143 7. punktu*).

No Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa sprieduma izriet, ka prasītājam civillietā Nr. C29627516, CA-0078-21/9, par advokāta sniegto juridisko palīdzību radušies izdevumi 5398,46 EUR. Taču tiesa, saskaņā ar Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta "a" apakšpunktu un trešo daļu, nolēma piedzīt tiesāšanās izdevumus 1842,32 EUR apmērā, no kuriem ar lietas vešanu saistītie izdevumi bija 1467,30 EUR.

Tiesa atzīst, ka likumdevējs ir skaidri noteicis ar lietas vešanu saistīto izdevumu statusu, kas izslēdz ar lietas vešanu saistīto uzdevumu citādu kvalifikāciju, piemēram, par zaudējumiem. Jautājums par to, kādos gadījumos un kādā apmērā ar lietas vešanu saistītie izdevumi piedzenami, ir tikai likumdevēja kompetencē. Civilprocesa likuma 44. pants izsmeļoši noteic ar lietas vešanu saistītos izdevumus un to atlīdzināšanu.

Gadījumā, ja puse atbilstoši Civilprocesa likuma 44. pantam nav lietas izskatīšanas gaitā pieteikusi lūgumus par tiesāšanās izdevumu, tostarp arī izdevumu advokāta palīdzības samaksas, piedziņu, tad šos jautājumus nevar izlemt citā, pavisam jaunā tiesvedības procesā, prasību pamatojot ar Civillikuma normām par zaudējumu atlīdzināšanu (sk. *Augstākās tiesas Senāta Civillietu departamenta 2011. gada 6. aprīļa spriedumu lietā Nr. SKC-143/2011 7. punktu.)*. Arī Augstākās tiesas Senāta judikatūrā atzīts, ka materiālo tiesību normas nav piemērojamas strīdos par izdevumu atlīdzību, kas radušie, pusei pilnvarojot pārstāvi lietu vešanai *(sk. Augstākās tiesas Senāta 2000. gada 11. oktobra spriedums lietā Nr. SKC-466 un 2009. gada 21. janvāra spriedums lietā Nr. SKC-6).*

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka jautājums par ar lietas vešanu saistīto izdevumu (izdevumu par advokāta palīdzības samaksai) atlīdzināšanu ir noregulēts Civilprocesa likuma 44. pantā un pieder pie procesuālās tiesībām, līdz ar to tie nevar tikt atzīti par zaudējumiem Civillikuma izpratnē (Civillikuma 1770.-1792. pants) un jautājums par ar lietas vešanu saistīto izdevumu ir risināms konkrētās civillietas ietvaros, kas arī tika izdarīts civillietā Nr. C29627516, un prasītājam zudis pamats pieprasīt ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu izlemts citā procesā, it īpaši kvalificējot tos kā zaudējumus.

Turklāt kā izriet no lietas materiāliem, prasītājs nav izmantojis tiesības pārsūdzēt Vidzemes apgabaltiesas 2021. gada 19. aprīļa spriedumu daļā par ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu no atbildētājiem.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka prasītājam nav tiesību prasīt ar lietas vešanu saistīto izdevumu piedziņu, kas radušies civillietas Nr. C29627516 ietvaros no atbildētājiem citā procesā, kā arī tiesai nav pamata atzīt šos izdevumus par zaudējumiem.

[4.5] Ņemot vērā minēto tiesa atzīst, ka šajā lietā nav konstatēts neviens no zaudējumu atlīdzināšanas priekšnosacījumiem, līdz ar to prasība kā nepamatota ir noraidāma pilnā apmērā.

[4.6] Tiesa atzīst par nepamatotu prasītāja atsaukšanos uz Augstākās tiesas Senāta 2016. gada 16. oktobra lēmumu lietā Nr. SKC-2390, jo minētajā lietā tika skatīts jautājums par citiem apstākļiem, proti, advokāta izdevumu atlīdzināšana, ja tiesvedība lietā izbeigta, kas nav attiecināms uz šo lietu.

[4.7] No Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. panta izriet tiesas pienākums argumentēt spriedumus, bet tas nav jāsaprot kā prasība detalizēti atbildēt uz jebkuru argumentu. Tiesai ir jāuzklausa argumenti, bet nav pienākums detalizēti atrunāt jebkuru iesniegumu vai atbildēt uz jebkuru paskaidrojumu. Tiesai ir atļauts izvērtēt argumentus, kurus tā uzskata par nozīmīgiem no tiesību viedokļa Līdz ar to tiesa, balstoties uz procesuālās ekonomijas principu, nevērtē citus prasības pieteikumā un paskaidrojumos ietvertos argumentus, jo tiem nav juridiskas nozīmes un tie nevar ietekmēt tiesas nolēmumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 41., 93., 97., 190., 193. pantu, tiesa

nosprieda:

Noraidīt /Pers.A/ prasību pret /pers. C/ un /pers. B/ par zaudējumu piedziņu.

Spriedumu var pārsūdzēt 20 dienu laikā no sprieduma pasludināšanas dienas Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesu kolēģijā, apelācijas sūdzību iesniedzot Rīgas pilsētas tiesā.

Spriedums faktiski sastādīts 2022. gada 19. oktobrī.

Tiesnese Baiba Ozoliņa